

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ;

Έχω χαρτί εμπρός μου, κονδύλι και μελάνι,
και βλέπω τὸν καφὲ μου 'στὸ πλάι μου ν' ἀχνίζει,
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα κυττάζω τὸ ταβάνι,
ἀλλὰ τοῦ κάκου . . . οἱ στρὸς τὸν νοῦ μου δὲν φλογίζει.
Σηκώνομαι, καθίζω, δὲν ξέρω τί νὰ γράψω,
καὶ τὰ μαλλιά μου θέλω ἀπ' τὸ θυμὸ νὰ κάψω.

Γιὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ μας νὰ γράψω τὸ ταξίδι ;
τὸ ξέρετε πιά ὅλοι, ἄς πάη στὸ καλὸ,
θὰ 'δοῦνε καὶ οἱ ἔξω τοῦ ἔθνους τὸ στολίδι,
κι' ἴσως ἀπ' τὴ χαρὰ τους τοῦς στρίψῃ τὸ μυαλό.
Νὰ γράψω γιὰ τὸν τύφο ; . . ἐπέρασε κι' αὐτὸς,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένας ψυχομαχᾷ κουτός.

Νὰ γράψω γιὰ τὴ βρωμα τῆς φίλης πρωτευούσης ;
τὴν νοιώθετε, νομίζω, κι' αὐτὴ πολὺ καλὰ,
ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ κύριος Μπουρδούσης
καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὴ μύτη του σφαλᾷ.
Νὰ πῶ γιὰ τὰ τουλούμια τοῦ μούστου καὶ τὰ κάρρα,
γιὰ τὴν Ἀστυνομία κι' ὅλη τὴν ἄλλη φάρα ;

Μὰ τούτα δὲν ταιριάζουν σὲ ποιητοῦ κονδύλι,
εἶναι πεζὰ, καὶ οἱ στρὸς δὲν δίνουν 'στὸ κεφάλι·
γιατί λοιπὸν νὰ γράψω ; . . ὦ ! βοηθάτε, φίλοι,
καὶ ἐμπνεοὺς κανένας ἄς ἔλθῃ νὰ μοῦ βάλλῃ.
'Αλλοιῶς, ἂν δὲν 'μπορέσω νὰ οἰστηλατηθῶ,
θὰ πᾶρω τὸ μελάνι καὶ θὰ μουτζουρωθῶ.

Νὰ γράψω γιὰ τὸν Βίσμαρκ, τὸν Χάτσφελδ, τὸν Κεδίτση,
νὰ γράψω γιὰ τὸ Δάντζιγ, τοῦς Γερμανοὺς, τοῦς Ῥώτους ;
νὰ γράψω τοῦ Γαμβέττα ἡ κεφαλὴ τί κρύβει ;
νὰ γράψω, ναί . . ἄλλ' ὅμως ποῦ ναῦρω στίχους τόσους.
Κι' ἔπειτα τὴν Εὐρώπῃ ἑμεῖς περιφρονούμε . . .
Γιὰ ξένα τί μᾶς μέλλει ; τὰ ντόπια μας νὰ 'δοῦμε.

Μὰ γιὰ τὴν ἑταιρία νὰ γράψω αὐτὸν Δαρβίνο
ποῦ ἔχει ὅλο ζῶα ; . . ἀκόμη δὲν τὴν εἶδα·
νὰ γράψω κἂν γιὰ 'μένα ; . . καὶ τί ἐγὼ βαρύνω
σὲ τούτῃ τὴ μεγάλη τῆς κλεφτουριάς πατρίδα,
ὅπου θὰ ἐπιβάλλω σὲ σᾶς τὸν ἑαυτὸ μου ;
Οὐτ' ἓνας ἐπιστάτης δὲν εἶμαι κἂν τοῦ δρόμου.

Ἀλλ' ὅμως τὸ χαρτί μου ἐγέμισ' ὅλο, δίχως
νὰ γράψω κάποιον πρᾶγμα . . ὦ ! τί σοφὸ κεφάλι !
Κοντὰ 'στὸν ἓνα στίχο ἐκόλλησ' ἄλλος στίχος,
καὶ στίχοι ἐγενῆκαν σαρανταδύο πάλι.
Μὰ τούτο εἶναι σκέρτσος ποιητικὸ μεγάλο,
καὶ μάλιστα τῆς μόδας . . ἴσως σᾶς κάμω κι' ἄλλο.

Souris

SONETTO.

Ἢ ὄψι της, ἡ φλογερὴ ματιὰ της,
Ἢ καστανὴ πλεξίδα της λυτὴ,
Τὸ στήθος της, τὰ χέρια τὰ γυμνά της
Θὰ τρέλλαιναν πεζὸ καὶ ποιητὴ.

Αἱ πλειὰ, τὸ λογικὸ δὲν μὲ κρατεῖ
'Σάν πρώτα . . . Ἀκουμπῶ 'ς τὰ γόνατά της·
Τὸ χέρι μου τὴ μέση της ζητεῖ
Καὶ τᾶλλο ξεγλιστρᾷ 'ς τὴ τραχηλιά της.

Τοῦ κάκου μοῦ φωνάζει πῶς θὰ φύγῃ,
Ἢ ὅλη γλύκα μὲ παρακαλεῖ,
Τὸ χέρι μου τὰ στήθη της ἀνοίγει

Καὶ ἀκουμπῶ 'ς τὰ κρίνά τους τὸ στόμα . . .
ὦ θεῖο ! . . ὦ ἀτίμητο φίλ !
Τὰ χεῖλή μου μυρίζουνε ἀκόμα ! . .

Gamin

ΑΣΜΑΤΙΑ

ἐξ ἀνεκδότου ἐπυλλίου.

III

'Σ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ

Ξέρεις, ἐδῶ 'ς τὴν πληξί μου 'ς τὴν τόση μοναξιά μου,
Τί ἔχω μόνη μου χαρὰ, κρυφὴ παρηγοριά μου ;

Πῶς δὲν θὰ μέινῃς γιὰ πολὺ 'ς τῆς Ξενητεῖας τὰ μέρη,
Πῶς θὰ φυσήσῃ κάποτε εὐσπλαγχνικὸ ἄερί
Καὶ θὰ σὲ φέρῃ ἡμερῶ, χωρὶς ἀνεμοζάλη,
Ξενητεμένη ἀγάπη μου, 'ς τὴν ἀγκαλιά μου πάλι.

. . . Καὶ θὰ καθήσωμε κοντὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
Καὶ θὰ μοῦ πῇ τί ἔμορφα ποῦ ἦτον ἐκεῖ πέρα
Μὲ χίλια λόγια νόστιμα τὸ γελαστό σου στόμα
Καὶ θὰ μοῦ πῇς πῶς ἤθελες νὰ ἔμενες ἀκόμα ! . .

Κι' ὅταν τελειώσῃς ἡσυχὰ θὰ γείρω 'ς τὴν ποδιά σου,
Καὶ 'σάν πικρὴ ἀπάντησι 'ς τὰ λόγια τὰ δικά σου,
Θ' ἀρχίσω νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ μὲ 'μάτια δακρυσμένα,
Τί μαύραις 'μέραις 'πέρασα σάν ἔλκειες 'ς τὰ ξένα.

Incognito.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

μετηνέχθη ἐν ὁδῷ Βυαγγελιστρίας ἀριθ. 25 μεταξὺ Μητρο-
πόλεως καὶ βρύσεως Καλαμιώτου καὶ ἀπέναντι τῆς ἐκκλη-
σίας Ῥόμβης.